

Вдъхновява ме нуждата от свобода

„Да си художник е една прекрасна магия. За творческата работа са нужни определени условия, не може да се върши винаги. За мен това е лукс, който докато живея в България рядко можех да си позволя. Тук съм щастлива, че животът ми даде още веднъж шанс да се занимавам с това, което обичам.“

Думите са на Татяна Канева, която от години живее и твори на Канарските острови. За нея рисуването е и хоби, и професия. Платната ѝ са абстрактна живопис в декоративен стил, като работи с акрил, смесена техника, използва също акварел, лепило, пясък от Канарските острови, а понякога плат и други материали. „Това е креативната част от работата ми – споделя Татяна и продължава: – Участвам в доста изложби, най-вече тук в Тенерифе и другите острови, през последните години направих и няколко самостоятелни. Вдъхновява ме това, което се случва в живота, индивидуалната борба на всеки от нас, нуждата от свобода, която не осъзнаваме, отношенията между хората, пътуванията.“

През миналата година направих две самостоятелни изложби – в Пуерто де ла Крус, където живея, и в Лас Палмас де Гран Канария. Първата беше под заглавие „Общ език“. За мен беше много актуална тема – идеята се зароди още първата година тук, вследствие преживяната от мен промяна. Усещанията ми, начина, по който се чувствах по-скоро през първите месеци бяха базата. Имах огромно желание и нужда от общуване, от обикновен ежедневен разговор дори, а все още почти не можех да говоря и не разбирах какво си говорят хората. Ходех на курс по испански за начинаещи, но там още не можех да кажа кой знае какво, а пък не познавах нито един българин. Беше изключително странно и силно усещане, невъзможно е да се разбере от човек, който не е бил в подобна ситуация. Преди това май не бях се замисляла колко е важна комуникацията между хората, да имаме общ език, какъвто и да е. И ако го нямаме, си го намираме, научаваме или създаваме. Така постепенно „узря“ темата и

съвсем естествено си дойде заглавието.

Също през миналата година имах щастие то да бъде за няколко седмици в една Арт Резиденция в Португалия. Там разработих моя проект „Трансформиране на хаоса“, състоящ се от инсталация и малка изложба. Идеята ми беше да покажа позитивната страна на хаоса и че в крайна сметка това е възможността той да бъде трансформиран в ред. Животът в България като цяло, но най-вече моят, усещането за неконтролируемо безредие, отчайващата невъзможност за някаква подредба от една страна, а от друга това, че аз просто съм разхвърляна – всичко това беше в основата на идеята ми за хаоса, който продължавам да трансформирам. Това

е процес, при това дълъг, и започва с промяна на мисленето в конструктивна посока. Оказва се доста обширна тема, освен това все още не съм преживяла целия процес, така че планирам и втора част.“

Татяна е родена във Велико Търново. Завършила е художествена гимназия в Сливен – специалност текстил, и след това е учила в Частна художествена академия „Жул Паскин“ в София и в частното ателие на проф. Константин Джидров, който оказва най-силно влияние върху формирането ѝ като творец.

В Испания се установява преди повече от 9 години: „Първият път пристигнах с приятел, по негова идея (аз дори още не знаех къде се намират Канарските острови), той ми помогна много в началото. Изобщо не бях планивала да напускам България, но дойде момент, в който не издържах. Преди това работех доста години в София, във фирма за спортни и сценични облекла, където условията бяха започнали да стават все по-зле. Ние сме „много добре“ възпитани още от времето на социализма да си мълчим и траем, когато ни тъпчат и експлоатират труда ни. Започнах да уча испански и напуснах. Беше изключително трудно решение, но няхах какво да губя. След 15 години постоянна работа в София не можех да си купя дори самолетен билет, наложи се да тегля кредит от българска банка. Така че започнах не от нулата, а от минус. Хубавото, когато нямаш какво да губиш, е, че можеш само да спечелиш и никога не се знае какво. Тук преживях нещо като възраждане – започнах всичко отначало – и в личен, и в професионален план. Ако съжелявам за нещо, то е че не се „събудих“ и не дойдох по-рано. Привлича ме културата на Испания, също и красивата природа. А Канарските острови – с прекрасните плажове, планините и разбира се, климата. Те – въпреки че са част от Испания, – географски са по-близо до Африка. Съответно тук всичко е доста различно – култура, музика, хората, дори начина, по който говорят. Тук имат специфичен канарски

акцент – много по-трудно разбираем за начинаещи. Мен ме привлича повече културата на полуострова, надявам се в бъдеще да имам възможност да я опозная по-добре.“

В момента Татяна Канева подготвя участия в изложби в Тенерифе, след това – на континенталната част на Испания и в други страни в Европа. Признава, че когато прави големи планове или говори много предвременно, винаги всичко се проваля. Затова залага единствено на скромни планове за следващата малка стъпка, като според нея така има по-голяма вероятност да се получи нещо. „Това е по-реално. Административната и организаторската работа отнемат изключително доста време и енергия, но няма как – тя е много важна. По мое време не са ни учили на това, нито да си правим маркетинг и беше голям минус. Сега всеки сам се учи в движение, а имаме и интернет. А финансирането наистина понякога е проблем. Например съвсем наскоро две мои картини бяха одобрени за участие в един Експериментален фестивал по изкуствата във Венеция. Там има такса за участие, която е доста висока за плащане от един човек. Повечето колеги работят със спонсори. Аз не успях да си намеря, имах много кратко време и не можах да участвам. Но не съм се отказала. Това, че веднъж съм селектирана, ми дава право на следващо участие, така че продължавам да си търся спонсор. Там ежегодно се откриват подобни фестивали и са колкото културни прояви, толкова и бизнес“, казва художничката.

Татяна споделя, че се чувства доста добре приета с това, което прави, и е категорична, че когато човек работи много, това се вижда и оценява: „Още с първото ми участие спечелих втора награда в един конкурс за популяризиране на изкуството в Пуерто де ла Крус. Беше съвсем в началото, все още никой не ме познаваше, дори още не говорех езика добре. Но това много ме зарадва и бавно започна да ми се възвръща изгубената вяра, че е възможно да се случват и хубави неща в живота, без да си „човек на някого“ или да имаш много пари, и че ако работиш добре и създаваш нещо хубаво, очевидно си „Добре дошъл“, без да има значение кой откъде е. В никакъв случай не казвам, че е лесно, но поне е възможно.“

Сега по-комерсиалната част от моята работа са портретите по поръчка, които правя основно с въглен, а понякога и с пастел – с това си изкарвам „хляба“. Освен това рисувам и други картини по поръчка в различни техники и материали, правила съм реклами на ресторанти и барове, рисувани стени в частни домове, изпълнявам поръчки към една сватбена агенция и какво ли не. С това се издържа, работя много и поне засега успявам.“

Татяна Канева е доказателство, че за изкуство няма граници и езикови бариери, макар да казва, че за тези, които го създават, това е индивидуално – зависи от вътрешната потребност на човека. „Някои живеят цял живот там, където са родени – в това няма нищо лошо, ако се чувстват добре и създават някакъв вид „национално“ изкуство. Все пак според мен е важно за един творец да бъде космополит – така се формира по-обширен мироглед и звучи много по-убедително, каквото и изкуство да прави. Аз съм

по-скоро от тези, които не ги „свърта“ на едно място. Още от детството винаги съм имала полуосъзнат копнеж да съм „някъде другаде“, да пътешествам. Любопитна съм да опознавам нови страни и култури, да започвам отначало – това ме привлича, като един вид пречистване и себеопознаване е. Не че го правя толкова често, но ако имам възможност, бих опитала пак“, казва Татяна. Тя споделя мнението на испански специалисти, че българите са една от най-добре интегрираната сред испанското общество чуждестранна група и го коментира така: „Аз самата се адаптирах почти без проблеми. Мисля, че една от основните причини е, че в собствената ни родина ние нямаме много шансове за успех и реализация. Нашата държава, за съжаление, не се грижи за хората, така че на българите в чужбина ни се налага да се мобилизираме максимално, за да успеем. И ни се удава просто, защото условията у нас са ни направили силни и издръжливи, и знаем, че връщане назад няма – един вид, ако се върнем, ще е по-зле. А другата причина е, че с испанците всъщност не сме толкова много различни – по темперамент и светоусещане.“

Затова бих искала да използвам възможността да пожелая на сънародниците ни в Испания да разбият

представата, че българите сме предимно слугинската част от емиграцията, да използват и развиват мощния творчески потенциал, който имаме, да вярват във възможностите си и да заемат достойна част от елита на европейската култура“.

Дългите разговори с приятели на български език е нещото, което най-много ѝ липсва на Татяна Канева от България, освен цветовете на есента и Рила... С тъга споделя, че отчасти следи творческото развитие в страната ни: „Имаме уникални таланти в България, от всички генерации. Тъжното е, че голяма част от тях, които са останали у нас, просто престават да творят, смазани от икономическите условия. А тези, които продължават, са герои в истинския смисъл на думата. Преходът не мисля, че е преодолян... Не искам да звуча песимистично... Има хора, културни организации и сдружения – ентусиасти в България, които се опитват и правят почти невъзможното, като се има предвид колко безумно трудно е намирането на средства за изкуство и култура. Те вършат прекрасна работа“.

Житейската максима на Татяна е да не се страхуваме от промените, защото те не са непременно негативни и ако нещата не се случват по план, значи е време за импровизация.

НОВ СКЛАД ЗА ХРАНИТЕЛНИ ПРОДУКТИ
2016 STANIMAKA, S.L.

Богато разнообразие на български и румънски стоки

Ниски цени

Продажба на едро и дребно

**C/ Acedinos, 27
28946 Fuenlabrada (Madrid)
Тел. 914 922 784, 618 317 971**

